

Цивилният полицаи слезе от колата си точно четири минути преди да бъде застрелян. Движенията му бяха такива, сякаш знаеше какво ще се случи. Първо блъсна с крак заяждащата врата, която се люшна встрани, после бавно се извъртя върху протритата тапицерна от винил и положи едновременно и двете си стъпала на асфалта. След това се хвана с две ръце за рамката на вратата и с усилие се надигна, трмаво пренасяйки тежестта на тялото си от ръцете върху краката. Постоя така около секунда на студения въздух, след което се обърна и затръшна вратата след себе си. Остана неподвижен още секунда-две, после пристъпи крачка напред, олюля се и се подпря на предния калник, близо до фара.

Колата му беше седемгодишен „Шевролет Каприс“ – черна, без отличителни знаци, ако не се брояха трите радиоантени и простите хромирани тасове на колелата. Попитайте който си искате полицаи и той ще ви се закълне, че „Шеви Каприс“ е най-добрата полицейска машина, произведена някога в света. Човекът, изглежда, беше на същото мнение. Той имаше вид на детектив ветеран, който може да си избере всяка кола от парка на участъка и ако се е спрял на тази вектория, то е не за друго, а защото така е пожелал. Сякаш новите фордове изобщо не го интересуваха. По движенията и осанката му си личеше, че е човек врял и кипял, който знае какво иска и не се отказва така лесно от навиците си. Беше едър и широкоплещест, с неугледен черен костюм от някаква плътна вълнена материя. Висок, с дебел врат, но прегърбен. Почти старец. Той се озърна в двете посоки – север и юг – на пътя, по който бе дошъл, после извърна глава и хвърли поглед през рамо към портала на колежа. Беше на трийсетина метра от мен.

Порталът на колежа беше само за тежест. Два високи черни стълба се издигаха по средата на голяма добре поддържана ливада, която започваше направо от тротоара. Между тях бяха окачени две крила от дебели ленти ковано желязо, извити и усукани в причудливи плетеници. Боята – лъскаво черна – изглеждаше съвсем прясна. Сигурно я подновяваха след всяка зима. Освен за тежест и украса порталът явно не служеше за нищо друго. Всеки можеше да го заобиколи, като мине направо през ливадата. На всичко отгоре сега крилата му зееха широко отворени. От портала започваше алея за коли. В тревата зад него, на два и половина метра навътре, бяха забити две ниски метални колчета. С куки. За тях бяха закачени крилата му. За да не се затварят. На около стотина метра навътре се виждаха няколко сгущени една в друга постройки от червени тухли, със стръмни обрасли в мъх покриви, над които се сплитаха надвисналите клони на дърветата. Алеята минаваше под тунел от клони. Тротоарът също, по цялото си протежение. Всичко наоколо беше обрасло в дървета, които тъкмо започваха да се разлистват. Листенцата им бяха микроскопични, къдрави и нежнозелени. След шест месеца същите тези листа щяха да са големи, разперени, златисти или яркочервени и на същата тази улица щяха да се тъпчат фотографи, за да ги снимат за рекламната брошура на колежа.

На двайсетина метра зад полицаи и колата му и на около петдесет метра от мястото, където се намирах, се виждаше червен пикап. Беше паркиран плътно до бордюра на отсрещната страна на платното, обърнат с предницата към мен. Боята на каросерията беше поизбеляла; пред решетката на двигателя беше монтирана яка броня от дебели стоманени тръби. Бронята беше боядисана в черно и изглеждаше многократно извивана и изправяна. В кабината на пикапа имаше двама мъже. Млади, високи, стегнати, руси. Седяха си напълно неподвижно и гледаха право напред, в празното пространство. Изобщо не поглеждаха полицаи. Нито пък мен.

Бях заел позиция на юг от портала. Абсолютно безличният ми кафяв ван без прозорци беше паркиран пред някакъв музикален магазин. Точно такъв, какъвто човек може да види пред портала на всеки колеж – отвън, направо на тротоара, имаше изнесени стелажи с дискове втора употреба, а на витрините бяха разлепени плакати на никому неизвестни рок групи. Бях отворил задните врати на вана. Каросерията беше пълна с кашони. В ръката си стисках пачка хартии. Бях с палто, понеже беше началото на април и сутрините бяха студени. И с ръкавици, тъй като по кашоните – там, където се бяха поразкъсали – стърчаха изкривени метални скоби. Носех револвер, както често ми се случва. Бях го затъкнал направо в панталона си, отзад на кръста под палтото. Беше „Колт Анаконда“ – огромен, от неръждаема стомана, зареден с патрони .44 калибър магнум. Трийсет и четири и половина сантиметра дълъг и малко под два килограма на тегло. Не беше любимото ми оръжие – тежеше, убиваше ми и ми студенееше на кръста, и изобщо през цялото време всячески ми напомняше за себе си.

Спрях се по средата на тротоара, вдигнах поглед от хартиите в ръката си и в далечината чух как двигателят на пикапа запали. Не потегли, остана си плътно долепен до бордюра, като само двигателят му работеше на място. Край задните му колела се виеше белезникава пара от ауспуха. Беше студено. Толкова рано сутрин шосето беше пусто. Заобиколих иззад вана и покрай музикалния магазин хвърлих поглед към сградите на колежа. Пред една от тях чакаше черен линкълн таункар. До него бяха застанали двама мъже. От сто метра се виждаше, че нито един от двамата не прилича на шофьор на лимузина. Хората от тази професия не ходят по двойки, не са млади и яки на вид, нито пък през цялото време стоят в такава напрегната поза, сякаш са все нащрек. Двамата очевидно бяха бодигардове.

Сградата, пред която беше паркиран линкълнът, приличаше на неголямо общежитие. Над масивната дървена врата имаше някакъв надпис от три гръцки букви. Точно в този момент вратата се отвори и отвътре излезе слабичък младеж. Имаше вид на студент. Косата му беше дълга и сплъстена, облечен беше като клошар, но в ръката си държеше пътна чанта, която отдалече си личеше, че е от кожа и струва доста пари. Единият от бодигардовете продължи да стои неподвижно, с гръб към лимузината, докато другият отвори вратата. Младежът метна чантата си на задната седалка и се вмъкна след нея. После затвори вратата. От сто метра разстояние захлопването прозвуча глухо и притъпено. Бодигардовете хвърлиха последен поглед наоколо и после едновременно седнаха отпред. След миг линкълнът потегли. На трийсетина метра зад него една кола с емблемата на колежа го сподира лениво, сякаш не за охрана, а просто така, защото се бе случила в същата посока. В колата седяха двама наемни охранители. И двамата се бяха излегнали назад; позите им изразяваха пълна незаинтересованост.

Свалих ръкавиците и ги хвърлих в каросерията на вана. Излязох на платното, откъдето се виждаше по-добре. Линкълнът се задаваше по алеята, без да бърза. По черното му туловище нямаше нито едно петънце. Затова пък имаше много хром. Лъснат до блясък. Охраната от колежа беше останала доста назад. Лимузината спря за миг пред церемониалния портал, после сви вляво и се насочи към черния полицейски каприс. И към мен.

Това, което се случи след този момент, продължи около осем секунди, но на мен ми се стори като един кратък миг.

На двайсет метра по-назад червеният пикап се отдели от бордюра и рязко ускори. Настигна линкълна, изнесе се встрани и го изпревари точно в мига, в който лимузината минаваше покрай черния каприс. Джантите му за малко не остъргах колелете на цивилния. Когато предницата на пикапа се изравни с тази на линкълна,

шофьорът рязко изви волана и с ъгъла на масивната стоманена броня се вряза в предния му ляв калник. След удара шофьорът на пикапа не отпусна газта и воланът му остана извит докрай вдясно, докато не изтласка тежката лимузина на банкета. Като хвърляше туфи трева с колелата си от спирачното усилие, линкълнът успя да забави ход, преди да спре окончателно в едно дърво. Чу се глух вопъл на метал, който се огъваше, смачкваше и разкъсваше, примесен със звън от сипещи се стъкла; микроскопичните листенца на дървото се тресяха сред облака пара от радиатора.

Двамата мъже изскочиха от пикапа и откриха огън. Черните картечни пистолети в ръцете им обсипаха линкълна с ураган от куршуми. Трясъкът беше оглушителен; от мястото си виждах широките златисти дъги, които изстреляните гилзи описваха във въздуха, преди да се посипят по асфалта. Мъжете задърпаха вратите на линкълна. Отвориха ги. Единият се наведе напред и измъкна хлапака от задната седалка, докато другият продължаваше да стреля по бодигардовете на предната. После бръкна с лявата ръка в джоба си и измъкна граната. Хвърли я в линкълна, затръшна вратите, сграбчи другаря си и хлапака за раменете и ги повали на колене. Вътрешността на линкълна избухна в ослепително огнено кълбо. И шестте прозореца се пръснаха във всички посоки. От двайсет метра разстояние усетих експлозията с всеки мускул на тялото си. Във въздуха летяха късчета стъкло. Слънчевите лъчи се пречупваха в тях и образуваха малки цветни дъги. Мъжът, който бе хвърлил гранатата, се изправи и се затича към пикапа; след него другарят му влачеше за ръка хлапака. И тримата се качиха през най-близката врата – първо шофьорът, после хлапакът, който бе вдигнат на ръце и буквално натъпкан вътре, и накрая другият мъж. Вратите се затръшнаха и аз зърнах лицето на хлапака, притиснат между двамата. Очите му бяха изцъкдени от ужас. Беше мъртвешки бяло; през мръсното предно стъкло видях как устата му се разтваря в безмълвен писък. Видях и как шофьорът включи на скорост, чух рева на двигателя и свистенето на гумите; в следващия миг пикапът потегли и се насочи към мен.